

Prinds Frederik af Anhalt Dessau (d. 16de August) og Hertug Adolph til Nassau (d. 13de Septbr.), bifaldet og stadfæstet de af deres Gemalinder udstedte Renunciationer.

Til disse Renunciations- og Cessionsacter slutter sig H. H. Prindsesse Louise af Glyksborgs Acceptations- og Forsikkringsact, dat. 18de Juli 1851, og det dertil hørende Consens- og Forsikkringsbrev af H. H. Prinds Christian af Glyksborg af s. D. Paa Grund af disse tvende Acters store Vigtighed og Interesse, ere de aftrykte som Bilag til nærværende Betænkning, og vi maae her henvise til dem i deres Fuldstændighed. Ifkun skulle vi udhæve, hvorledes Prindsessen vel samtykker i, at alle de Rettigheder, som efter de udstedte Renunciationer og Cessioner og efter den danske Kongelovs Arvsfølge tilkom hende, af S. M. Kongen, ved de dertil fornødne Acter, overføres paa hendes Gemal Prinds Christian og paa hendes og hans Arvinger og Efterkommere, ifølge den for Danmarks Rige gjældende Arvsfølgelov, men udtrykkeligt betinger, at dette skal skee paa den Maade, „at Prinds Christian skal erkjende, at han haver modtaget Riget med tilhørende Lande, Rettigheder og Adkomster, ifølge nogen sin egen nedærvede Ret, men ifølge den i Genhold til Prindsessens Erklæring og Cession paa lovlig Maade skeete Overdragelse, og at hendes og hans Arvinger og Efterkommere ligeledes ikke efter deres Fader, men efter Prindsessen, deres Moder, arve Danmarks Rige, den danske Kronens særlige Besiddelser og de danske Kongers øvrige rettlige Adkomster, saa at Prinds Christian og siden Prindsessens og hans Arvinger og Efterkommere, i Overensstemmelse med denne Erkjendelse, skulle regjere og forsvare Danmarks Rige, det er de danske Der, Nørrejylland og Slesvig med Bilande og Colonier, som et udeleligt, uadskilleligt og selvstændigt Rige efter den for Danmarks Rige gjældende Forsfatning og Arvsfølge“.

Det skjøntes heraf, at det, der ved denne Cession er overdraget Prinds Christian, ikke er selve Arveretten til Kronen, men kun en Udøvelse for hans Person, saalænge han lever,

af de kongelige Rettigheder, i Prindsessens eller eventuelt et af Børnenes Sted. Børnene arve derfor ikke Danmarks Rige igjennem ham, men kun igjennem Moderen, og den lovlige Arvsfølge efter Kongeloven er ikke bleven afbrudt, men skal continuere igjennem de ifølge selve Loven berettigede Personer, forsaavidt disse ikke ved Renunciationerne ere udraadte.

Ved det samme Dag udstedte Consens- og Forsikkringsbrev erklærer Prinds Christian, „at den af hans Gemalinde udstedte Acceptations- og Forsikkrings-Act var givet ikke blot med hans Villie, men ogsaa med hans fuldkomne Bifald og som en Forsikkring af ham for ham selv og hans Arvinger og Efterkommere, saa at han for sig og for dem paa det Høitideligste forpligter sig til, at han og de skulle erkjende og forsvare denne Acceptations- og Forsikkrings-Act i alle Punkter, og at han og de ingenstunde skulle love, indgaae eller foretage Noget, som er stridende derimod, eller tillade, at Andre det gjøre paa hans eller deres Vegne, Alt under Tabet af enhver Ret eller Adkomst til Danmarks Rige og den danske Krone eller de danske Kongers særlige Besiddelser og øvrige rettlige Fordringer“.

For at forebygge mulig Misforstaaelse, skulle vi bemærke, at det ikke er vor Mening, at Indholdet af de ovenmeldte Acter skulde kunne afgive en retlig Hindring for, at Arvsfølgesagen ordnedes paa den i Forslaget ommeldte Maade. Hvad der aftales og bestemmes i slike Acter, kan, uagtet det er skeet under Regjeringens Auspicier, naturligviis ikke betage Kongen og Rigsdagen den grundlovmæssige Ret, de i Forening have til at forandre Arvsfølgens i det Omfang, de finde hensigtsmæssigt. Hvad der her alene handles om, er, om det under Forhandlingerne har været forudsat, at Kongelovens Arvsfølge skulde ophæves, og i denne Henseende afgive disse Acter et aldeles klart og utvetydigt Bidnesbyrd for, at det paa den Tid, da de bleve udstedte, var Meningen, at den skulde blive bestaaende.

3. Den kongelige danske Note til de vedkommende fremmede Magter